

Ἀθῆν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. : Πῶς ἐπέρασες τὴν ἀπογεματινὴ σου ; Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «καὶ μίαν ἀπογεματινὴν εἰς ἓνα κουτσουνάρι | ἐπῆε 'κεῖ τ' ἀντρογόγυνο ὕπνο γλυκὺ νὰ πάρῃ». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόγεμα 1. 2) Ἀπογευματινὴ συγκέντρωσις παρὰ φιλικῇ οἰκογενεῖᾳ Ἀθῆν. : Εἶμαι καλεσμένος σὲ μιὰ ἀπογεματινὴ. Συνών. ἀπογεματιανή (ἰδ. ἀπογεματιανός 2). 3) Θεατρικὴ παράστασις διδομένη κατὰ τὸ ἀπόγευμα Ἀθῆν. : Πῆρα εἰσιτήριο γὰρ τὴν ἀπογεματινὴν.

ἀπογεμίζω Ἄνδρ. Κύθηρ. Σῦρ. — ΓΨυχάρ. Σ τὸν ἥσκιο 147 — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπογεμίζου Θεσσ. (Ζαγορ.) Μακεδ. ἀπογομίζω Πελοπν. (Αἰγ. Λακων. Μάν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. , 'πογομίζω Παξ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπογεμίζομαι = ξεφορτώνομαι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀφαιρῶ τὴν γόμωσιν, ἐπὶ ὅπλου Κύθηρ. : Ἀπογεμίζω τὸ δουφέκι. 2) Πληρῶ τι τελείως, ἀποπληρῶ Ἄνδρ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Μακεδ. Παξ. Πελοπν. (Αἰγ. Λακων. Μάν.) Σῦρ. — ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. : Ἀπογέμισε τὸ κουμάρι Σῦρ. Ἀπογέμισ' τὸ ρωὶ λῆδι Ἄνδρ. Ἀπογομίζω τὴν βαρέλλα Μάν. Τώρα ὁμως ἀπέραντη, οὐράνια χαρὰ τοῦ ἀπογέμιζε τὴν καρδιά του ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. Καὶ ἀμτβ. πληροῦμαι τελείως Λεξ. Πρω. : Ἀπογεμίσανε πρὸς ὅλες οἱ ἀποθήκες. Συνών. ἀπογεμῶνω.

ἀπογέμισμα τό, Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀπογόμεσμα Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Δημητρ. 'πογόμεσμα Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογεμίζω.

Ἡ τελεία πλήρωσις.

ἀπογεμῶνω ἀμάρτ. ἀπουγιμῶνον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπογεμῶζω Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. γεμῶνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀπογεμίζω 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : Ἐλ' π' ἀκόμα κρασι ἀπ' τοῦ βαρέλλ' κ' τ' ἀπουγιμόμουσα Αἰτωλ. Θὰ τ' ἀπουγιμῶσου τοῦ κασσόνι μ' μὴ καλαμπόξ' αὐτόθ. Καὶ ἀμτβ. Θήρ. : Θ' ἀπουγιμῶσ' ἢ γυάλα.

ἀπογεννᾶρι τό, ἀμάρτ. ἀπουγιναρ' Μακεδ. (Σέρρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογεννῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι.

Τὸ τελευταῖον, τὸ ὑστερογενὲς τέκνον, τὸ ὅποιον συνήθως θεωρεῖται ὡς τὸ χαϊδεμένον παιδί τῆς οἰκογενείας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρει.

ἀπογέννημα τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) — Λεξ. Πρω.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπογέννημα = τὸ ἀπὸ τινος γεννηθέν.

Ἀπογεννᾶρι, ὁ ἰδ. : Ἡ δεῖνα ἔκαμε καὶ τὸ ἀπογέννημά της.

ἀπογέννι τό, Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Πλάτ.) κ. ἄ.) Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. ἀπουγένν' Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἄμφ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογεννῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ι.

1) Κατὰ πληθ., τὰ καθ' ἕκαστον ἔτος γεννώμενα πρόβατα, τὰ ὅποια διανέμονται μεταξὺ ἰδιοκτῆτου καὶ ποιμένος Χίος. 2) Ἀπογεννᾶρι, ὁ ἰδ., Θεσσ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Πλάτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἄμφ. κ. ἄ.) — Λεξ. Δημητρ. : Εἶναι τ' ἀπογέννι αὐτὸ Κεφαλλ. Τώρα κ' αὐτὴ ἔκαμε τ' ἀπογέννι της Πλάτ. Ἄς εἶνι καλὰ τ' ἀπου-

γέννι μ', αὐτὸ θὰ μὴ θρέψ', ἅμα γιράσου Ἄμφ. β) Ἐκ δύο διδύμων τὸ τελευταῖον γεννηθὲν τέκνον Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀπὸν θυὸ διπλάρ' κα ποῦ γένν' σ' ἢ μάνα τ' αὐτὸς εἶνι τ' ἀπουγένν'. γ) Ἀπογεννίτης, ὁ ἰδ., Λεξ. Δημητρ. 3) Τὸ παρακαίρως γεννηθὲν τέκνον καὶ διὰ τοῦτο ἀτροφικὸν Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πβ. ἐφταμηνίτικο. Ἀντίθ. καιροῦσικο.

ἀπογεννίτης ὁ, Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπογέννι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

Τὸ τελευταῖον φόν, τὸ καὶ μικρότερον τῶν ἄλλων, τὸ ὅποιον γεννᾷ ἢ ὄρνις, ὅταν παύῃ προσωρινῶς νὰ γεννᾷ. Συνών. ἀπογέννι 2 γ.

ἀπογεννῶ Ἡπ. Χίος — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. ἀπογεννοῦ Τσακων. ἀπουγιναρ' Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θεσσ. Θράκ. (Μάδυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.) ἀπογεννάω Πελοπν. (Μάν. κ. ἄ.) ἀπουγιναρ' Ἡπ. (Χουλιαρ.) 'πογεν-νῶ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. γεννῶ. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀπογεννῶ = γεννῶ, παράγω ἀπὸ τινος.

1) Παύω νὰ γεννῶ, στερεῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ.) Θεσσ. Θράκ. (Μάδυτ.) Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.) Τσακων. : Γεννοβόλαγε τόσο γαῖρ, τώρα γέννησε κ' ἀπογέννησε (ἐγέννησε διὰ τελευταίαν φοράν ἀποκλειομένου νεωτέρου τοκετοῦ διὰ τὴν προβεβηκυῖαν ἡλικίαν) Μάν. Ἡ δεῖνα ἀπουγένν' σ' πρὸς Χουλιαρ. Ἀ γουναῖκα μι ἀπογεννᾶτ' ε πλέα (ἢ γυναῖκα μου ἔπαυσε πλέον νὰ γεννᾷ) Τσακων. || Φρ. Γένν' σ' κ' ἀπουγένν' σ' αὐτεῖν' τώρα (ἐγέννησε καὶ μετὰ τὸν τελευταῖον τοκετὸν ἀπέθανε) Αἰτωλ. || Παροιμ. Ὁ Γεν-νᾶρις γεν-νᾷ τῶν 'πογεν-νᾷ (ὁ Ἰανουάριος εἶναι λίαν εὐμετάβλητος μὴν) Κύπρ. β) Παύω προσωρινῶς νὰ γεννῶ Λεξ. Δημητρ. : Ἀπογεννήσαν οἱ κόττες. 2) Ἀποπερατῶ, ἀποτελειῶνω τὸν τοκετὸν Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἄ.) Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. : Ἐπογεννήσαν οἱ προβατῖνες Χίος Δὲν ἀπουγένν' σ' ἀκόμα ἢ δεῖνα Χουλιαρ. Ἀπουγένν' σ' τὰ πρόατα Αἰτωλ. Ἀπουγένν' σ' τὰ γίδια Ζαγόρ. Συνών. ξεγεννῶ.

ἀπόγεορτα ἐπίρρ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀπόγεορτος.

Μετὰ τὰς ἐορτάς. Συνών. ξέγεορτα, ξέσκολα.

ἀπογεορτάζω Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. γεορτάζω.

Παύω νὰ εἶμαι ἐπίτροπος ἐκκλησίας ἀκριβῶς καθ' ἡν ἡμέραν ἐορτάζεται ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου τιμᾶται : Ἀπογεώρτασα τὸν ἁγ. Γιάννη.

ἀπογεόρτι τό, Θήρ. Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀπόγεορτος.

Ἡ μετὰ τὴν ἐορτὴν ἡμέρα ἢ ἡμέραι, αἱ μεθεόρτοι ἡμέραι ἐνθ' ἄν. : Ἀφῆσε καὶ τ' ἀπογεόρτι κάνομε εὐτὴ τὴ δουλειὰ Φιλότ. || Φρ. Αὐτὸς κάνει ἀπογεόρτι! (εἰρων. ἐπὶ τοῦ συστηματικῶς ἀποφεύγοντος τὴν ἐργασίαν) Θήρ.

ἀπόγερμα τό, Ἄνδρ. — Λεξ. Δημητρ. 'πέγειρμα Λῆμν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογέρνω.

1) Καμπή, στροφὴ τῆς ὁδοῦ Ἄνδρ. β) Ἀπόκλισις πρὸς τὴν δύσιν Λεξ. Δημητρ. : Σ τ' ἀπόγερμα τοῦ ἡλίου.

2) Ἐπικλινὲς μέρος, κατωφέρεια Λῆμν. : Κεῖ ποῦ 'νι τοῦ χουράφ' μας δὲν εἶνι ἴσουμα, ἔρχιτι 'πέγειρμα. Συνών. πλαγιά.

ἀπογερμός ὁ, ἀπογεῖρμός Ἄνδρ. Κίμωλ. ἀπογερμός Σέρριφ. ἀποερμός Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογέρνω.

